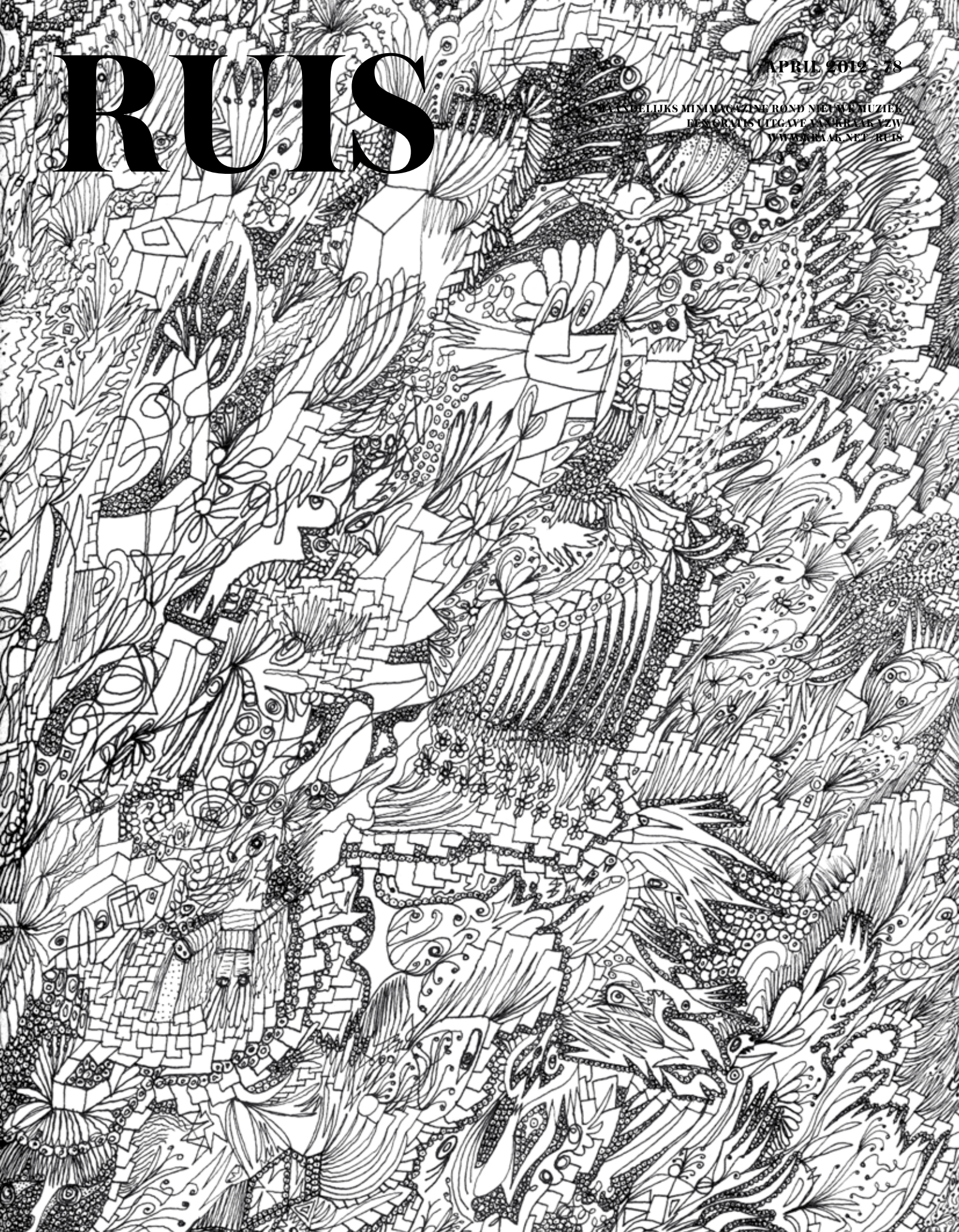

RUIS

APRIL 2012 78

DE NEDERLANDSE MINIMAGAZINE ROND NIEUW MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN APRIL 2012
WWW.RUIS.NL

COLOFON

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE

KRAAK vzw
c/o Ruis
Koning Boudewijnstraat 50
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 486 200 101
www.kraak.net | www.kraak.net/ruis
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE Stief Marreyt
EINDREDACTIE Oryza Parmentier,
Stefan Hopmans
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Hendrik
Dacquin, Tommy Denys, Bert Dhondt, John
Humblet, Niels Latomme, Simon Apers,
Sven Schlijper, Hans van der Linden, Pim
van der Graaf
STRIP Gerard Herman
ILLUSTRATIES Wouter Vanhaelemeesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
Piet Ruis
VORMGEVING Piet Ruis

GASTILLUSTRATOREN

Erwin Van Looveren
Fre Lizen

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekeningnummer 737-0200369-10 met mededeling "Ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is niet te vinden op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

AGENDA

03/04 Les Ateliers Claus Brussel
KRAAK: Ursula Bogner (Jelinek & Pekler, de),
Pimmon (aus), Rafael Anton Irisarri (usa)

04/04 Extrapool Nijmegen
Tobacconists (nl/usa), Truus De Groot (nl)

Laser Poodle @ Bar à Bateau

09/04 De Kreun Kortrijk
Hype Williams (usa), BRNS (be)

11/04 Morc HQ Gent
Benoit Pioulard (usa)

05/04 Worm Rotterdam
Tobacconists (nl/usa), Truus De Groot (nl),
Daniela De Paulis (it)

05/04 Occii Amsterdam
Drum Eyes (jp/uk/de), Roman Pilates (ca),
Eloe Omoe (usa), Dead Neanderthals (nl)

06/04 Scheld'apen Antwerpen
Steffen Basho-Junghans (de), Razen (be), Niels
Voaals (be)

07/04 Netwerk Aalst
Stare Case (usa), Daniel Higgs (usa), Ancient
Battery Hiccup (be), Jacques Beloeuil (fr), The
Away Team (it), Mauro Antonio Pawlowski
(be)

07/04 Magasin 4 Brussel
Umberto (usa), Germanotta Youth (it), Necro
Deathmort (uk), Desicobra (fr), Joy as a Toy
(be)

07/04 Scheld'apen Antwerpen
Neptune (us), Kamperen in Frankrijk (be),
Jason Van Gulick (fr)

08/04 Worm Rotterdam
Stare Case (usa), Neptune (usa)

14/04 Bar à Bateau Antwerpen
George W Meyers (usa), Moemlien (nl), Laser
Poodle (nl)

16/04 Les Ateliers Claus Brussel
Keith Fullerton Whitman (usa), Nate Young
(usa), Floris Vanhoof (be)

20/04 tbc Antwerpen
KRAAK: The Black Twig Pickers (usa), Family
Underground (dk), Yann Gourdon (fr)

20/04 Les Ateliers Claus Brussel Brussel
Skullflower (uk), Antoine Chessex (fr),
Maelstrom (be)

21/04 BELGIE Hasselt
Blues Control & Laraaji (usa), Michael
Chapman (uk)

22/04 De Kreun Kortrijk
Hayvanlar Aleml (tr), Pinkunoizu (se)

27/04 Scheld'apen Antwerpen
Cian Nugent (ir), Stephan Mathieu (de),
Jozef Van Wissem (de), Richard Bishop (usa),
Steenkiste & Gonzalez (be)

28/04 Extrapool Nijmegen
Sir Richard Bishop (usa), For Ali (is)

Dag Thurston,

Hoe gaat het met je? Ik hoorde dat het op relationeel vlak al een tijdje niet te goed botert. Ga je dan eindelijk door een midlifecrisis? Het werd eens tijd. Ik vond al dat je er zo jong bleef uitzien, waarschijnlijk deels doordat je enorme froufrou altijd voor je gezicht hangt. Om eerlijk te zijn, straalt het niet echt van je af. Je speelt nog altijd gitaarnoise als een zestienjarige. Jammer trouwens dat je tour met John Moloney net na die van Kim en Bill Nace kwam. Het had een hilarische double bill kunnen opleveren. Een wedstrijdje gitaarnoise om wat stoom af te laten. Nu, ik wil me niet met je privéleven bemoeien. Ik zou ook niet fijn vinden, mocht jij dat bij mij doen. Ik wil het wel even over de zogenaamde noiseshow hebben waarmee je momenteel op tour bent. Gisteren zat Scheld'apen afgeladen vol om je voor de zoveelste keer met een drumstok over je gitaar te zien wrijven. Ik vraag me af, word je dat nooit moe? En verveelt het nooit zulke shows te moeten spelen voor bijna bejaarde Sonic Youthfans, die eigenlijk een gruwelijke teringhekel hebben aan noise maar speciaal voor jou een uitzondering maken? Het lijkt alsof ze voor even de illusie willen koesteren een avant-gardistische muzieksmaak te hebben. Goed voor het ego, maar gebaseerd op weinig meer dan lucht. Ik vond het frappant al die mensen vol overgave zo'n pijnlijk middelmatige show te zien uitzitten. Want wees nu eerlijk, Thurston, met zoiets kun je toch niet tevreden zijn? Dat je shows het voornamelijk moeten hebben van je persoonlijkheid, tot daar aan toe, maar in die vijftien minuten dat ik het daarbinnen uithield, heb ik

geen enkele poging gezien om dat te proberen overstijgen. Toch is mijn teleurstelling niet zo direct op jou gericht. Iedereen heeft het recht middelmatige gitaarnoise te maken en per slot van rekening doe jij dat al meer dan dertig jaar. Je hebt dus een bepaald recht verworven. Dat je met John Moloney ook niet bepaald een drummer hebt gekozen die je naar een ander niveau kan tillen, daar is ook niets aan te doen. Zolang je het maar naar je zin hebt in de tourbus. Het siert je bovendien dat je nog steeds niet aan je pensioen denkt. Je zou even goed een grote villa in Hollywood kunnen kopen en tot je de pijp aan Maarten geeft je waarschijnlijk waanzinnige muziekcollectie eens kunnen beluisteren. Op een luchtmatrasje in je zwembad, of met een Decaf Pike Place Roast in je Stressless, ik zeg maar iets. Nee, Thurston, je staat nog steeds op het podium als een god, en het zal al die Sonic Youthfans een worst wezen wat je daar allemaal met je snaren uitvreet. Ze hebben een glimp van je kunnen opvangen. Sommigen kregen zelfs een handtekening van je. Je bent de Lana Del Rey van je generatie, man. En voor het gros van je publiek maakt het echt geen ene reet uit wat je hen door hun strot duwt. Echte noise of het muzikale equivalent van een lauwe Frappuccino. Nu ja, het gebeurt wel eens dat alles dik in de shit draait was het motto van een of andere Calvinistische rederijker in de vroege zeventiende eeuw. Laat de moeder er niet door zakken. Volgende tour beter. Hopelijk is je liefdesleven er dan ook wat bovenop. Dan kun je weer een liedjesplaat maken.

Hou je goed,

Je Piet Ruis

Nathan Bowles

tussen ouderwets snaorkest en organische drones

Het ingetogen banjo-concert dat Nathan Bowles op 10 oktober 2011 in het intussen ter ziele gegane Barabas gaf, staat als een van de muzikale hoogtepunten van dat jaar in het geheugen gegrift. Nathan blijkt de laatste tijd alomtegenwoordig. Hij speelt onder meer in The Black Twig Pickers, Pelt, Spiral Joy Band, Pigeons en Undercarriage en is eveneens solo actief. En naast banjo kiest hij ook nog voor percussie. - Hans van der Linden

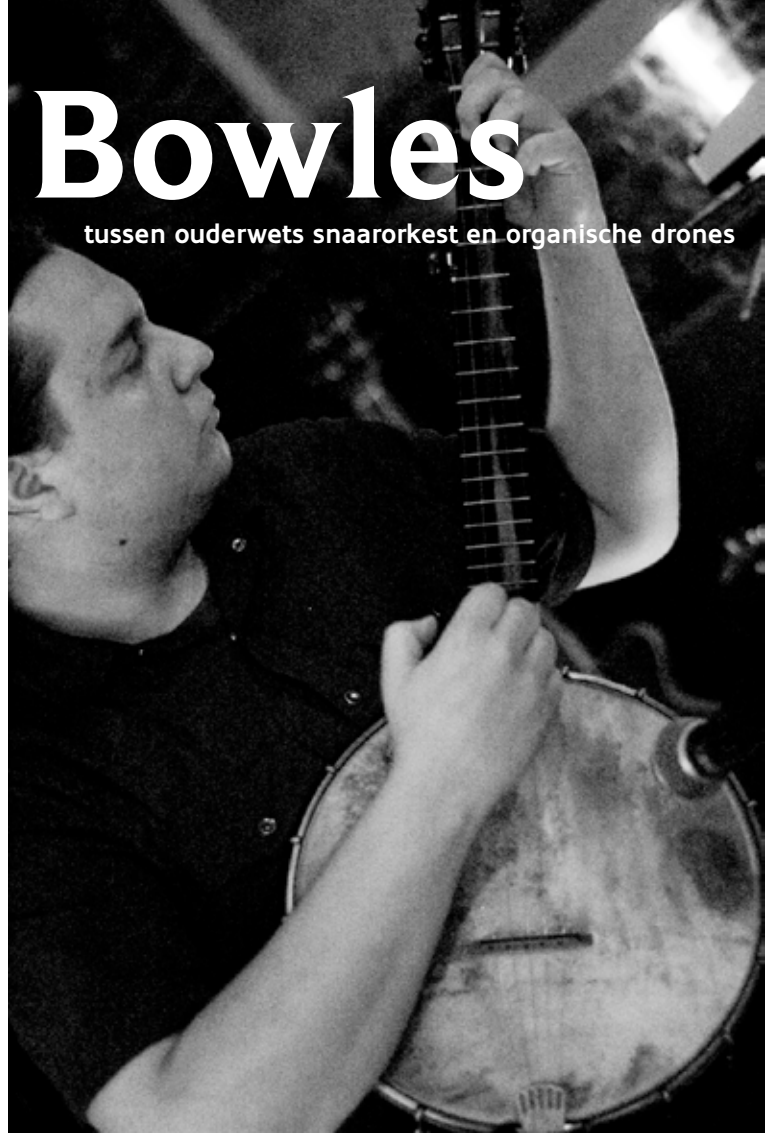
EEN VROEGE ONTMOETING MET BARTOK

Bowles' moeder is een klassiek geschoolde violiste die hem op vroege leeftijd overtuigt om pianolessen te volgen. Nathan beleeft het meeste plezier aan improvisatie en het verzinnen van onnozele, korte liedjes om zijn moeder te vermaken tijdens het huishouden. Hij herinnert zich heel goed het moment waarop zijn leraar hem een vereenvoudigde versie van een compositie van Béla Bartók laat horen. De melodie is veel grilliger en in zekere zin menselijker dan het materiaal dat tijdens de lessen aan bod komt. De leraar is helaas niet echt thuis in dit type van pianomuziek en zo blijven Nathans vroege ervaringen beperkt tot een vage afspiegeling van de dingen die hem muzikaal zullen aanspreken wanneer hij opgroeit, zoals bijvoorbeeld cyclische melodieën en dwarse ritmes.

Tot zijn dertiende wordt Nathans muzikale leefwereld beperkt tot de studie van de piano. Op dat moment brengt dezelfde leraar percussie aan, wat meteen zijn interesse in de piano ondergraaft. Tijdens zijn middelbare studies speelt hij in enkele hilarisch domme bands maar eenmaal aan de universiteit raakt hij vertrouwd met muziek die zich niet via de geijkte kanalen van de massamedia laat ontdekken.

Rond 2002 vervoegt hij een band in Blacksburg, Virginia, waar zijn universiteit gelegen is. Die band is beïnvloed door post-punkbands zoals Wire, The Fall, The Wipers en verschillende bands uit Washington DC. Ze zijn drie jaar actief en nemen zelfs een album op dat echter nooit uitgebracht wordt. Tijdens deze periode ontdekt Nathan de muziek waar hij een groot deel van zijn leven aan wil wijden.

In 2005 loopt hij Mike Gangloff van Pelt en The Black Twig Pickers tegen het lijf. Deze ontmoeting scherpt zijn interesse in folk, improvisatie en drones aan. Direct na deze ontmoeting vervoegt Nathan Spiral Joy Band en voor hij het weet wordt hij ondergedompeld in ouderwetse muziek uit de Appalachen en speelt hij ook in The Black Twig Pickers. Een paar jaar later vervoegt hij eveneens Pelt.

Nathan speelt met The Black Twig Pickers in Antwerpen op 20 april en de dag erna in Brussel.

BANJO VERSUS PERCUSSIE

Nathan beschouwt zichzelf in de eerste plaats als een percussionist. Hij benadert het merendeel van de muziek die hij speelt vanuit die hoek en tracht alles zo intuïtief mogelijk te spelen. Als drummer bij Pigeons en in andere projecten kan hij zich trouwens nog steeds op deze manier uitleven.

Op het einde van 2010 groeit zijn interesse in de banjo als solo-instrument. Nathan schrijft een van de nummers op *Ironto Special* van The Black Twig Pickers en draagt zelfs een solo banjonummer bij aan de compilatie *Honest Strings: A Tribute to the Life and Work of Jack Rose*. Geïnspireerd door bandgenoot Mike Gangloff begint Nathan in de loop van 2011 ook tijdens The Black Twig Pickers-shows als afwisseling solo te spelen. Wanneer The Black Twig Pickers in 2011 samen met Glenn Jones de baan optrekken, raakt Nathan met hem aan de praat aan over hoe solomuzikanten spelen en opnemen. Dit overtuigt hem om zijn solowerk ook daadwerkelijk uit te brengen.

Na een concert in de lobby van het Travelodgehotel tijdens het Tuskfestival in 2011 zijn zowel Ultra Eczema als KRAAK zwaar onder de indruk. KRAAK vraagt Bowles een track te leveren voor de dubbele 7-inch *God Damn, I Hate The Blues* en ook

Dennis Tyfus belooft de man een 7 inch-uitgave. Intussen spendeert Nathan meer tijd in de Black Dirt Studio en zijn de opnames voor een hele plaat klaar die later dit jaar als *A Bottle, a Buckeye* zal verschijnen.

Nathan wil nog steeds een percussie-album opnemen, maar de tijd is er nog niet rijp voor. Er zijn nochtans enkele percussieve samenwerkingen gepland, een met Scott Verrastro van Northern Spy en *Homunculus* met Lisa Cameron onder de naam Undercarriage die als cd-r op het Blackest Rainbow-label verschijnt.

INTUÏTIEVE VERBONDENHEID ALS RODE DRAAD

Nathan speelt in tal van bands die er op het eerste gezicht verschillende muzikale benaderingen op na houden. Maar is dat wel zo? De focus op het geluid is de constante in alle muzikale projecten waar hij bij betrokken is. Daarmee doelt hij op de kwaliteit van een geluid of een verzameling van geluiden en de manier waarop die op andere impulsen reageren en nieuwe ruimtes of richtingen vormen voor beweging of niet-beweging. Zelfs in een band zoals The Black Twig Pickers of Pigeons, waar de liedjesvorm de blauwdruk uitmaakt, is de verbondenheid tussen de verschillende spelers en de toewijding aan het moment het leidende principe. Improvisatie is een belangrijk onderdeel van al deze bands.

The Black Twig Pickers hebben een unieke doelstelling, zeker in vergelijking met de andere projecten waar hij aan bijdraagt. De muziek van deze band is geworteld in de orale folktraditie die tamelijk specifiek is voor de regio waar Nathan woont. De band vindt het leuk om deze ouderwetse muziek met een eigen stem te brengen, en dit is het resultaat van de eclectische muzikale achtergronden die de band samenbrengt. Deze snaarorkestmuziek is een robuuste kunstvorm die zich steeds verder blootgeeft als men er dieper in graaft. De manier waarop de nummers geografisch evolueren en bijdragen aan de totaliteit van het bekende geluidspallet is tamelijk overweldigend.

FLATFOOTING IN DE FLOYD COUNTRY STORE

Samen met Mike Gangloff en Isak Howell vormt Nathan The Black Twig Pickers, de meest tijdsintensieve en muzikaal uitdagende band waarin hij op dit moment betrokken is. Het idee is tamelijk rechttoe rechtaan. De band ziet zichzelf als een ouderwets snaarorkest uit de Appalachen met een specifieke interesse in de muziek van de regio die zich uitstrekt van de grens tussen North Carolina en Virginia tot aan centraal West-Virginia.

Mike houdt zich bezig met het bestuderen van levende muzikanten en oude platen en vindt op die manier vele deuntjes. De band probeert haar repertoire steeds uit te breiden met lokale deuntjes die zo goed als exclusief overleven in de folktraditie van de betreffende regio. In feite is deze regio echt bekend door de vele muzikanten die deze traditie willen bewaren en er hun eigen stem aan geven. The Black Twig Pickers zijn in dat opzicht dus helemaal niet zo speciaal.

Er zijn vele verschillen tussen een set van The Black Twig Pickers en een van Pelt, maar het doel van traditionele muziek kan erg verschillen naargelang de context. Als de band voor dansers speelt, dan passen ze parameters toe die specifiek gelden voor die functie van de muziek. Zo bijvoorbeeld in The Floyd Country Store, een meer dan honderd jaar oude winkel

in Floyd, Virginia waar de band maandelijks ten dans speelt. Daar willen verschillende honderden mensen op hun muziek *flatfoot*-dansen, wat maakt dat de band een bepaald tempo en ritmische standvastigheid moet aanhouden. Als je daar als band niet in slaagt dan lokt dit een verwarde reactie van het publiek uit. Maar als je er wel in slaagt en de hele zaal beweegt zich als één geheel, dan geeft dat een heel speciaal gevoel.

Improvisatie en instrumentale vloeibaarheid zijn ook bepalend bij The Black Twig Pickers. Dit principe zorgt ervoor dat de muziek de meeste mensen los van een context bereikt. Het is fijn om zowel in The Floyd Country Store te kunnen spelen als in een drukke rockclub, een kunstgalerij of op een trouwfeest en steeds goed ontvangen te worden.

TWIGS MASH-UPS

Naast hun reguliere platen werken The Black Twig Pickers ook samen met gastmuzikanten. De band heeft bij een dergelijke samenwerking geen specifieke aanpak voor ogen maar probeert een gemeenschappelijke grond te vinden waarbij er tegelijkertijd ruimte blijft voor uitdagingen die net buiten de comfortzones liggen.

Wanneer The Black Twig Pickers samen met Jack Rose in de studio belanden is het voor beide partijen leuk om onbekende wateren te verkennen: *raggy tunes* voor The Black Twig Pickers en meer ouderwetse danspatronen voor Jack. Het naamloze resultaat verschijnt in 2009. Een jaar later ziet *Glory in the Meeting House* het levenslicht, waarvoor de band met Charlie Parr in zee gaat. De aanpak blijkt gelijkaardig. The Black Twig Pickers begeleiden Parr met viooldeuntjes en gaan met hem mee in zijn zo goed als heilige *shout-alongs*. Een intense ervaring. De band gaat echter niet op zoek naar nieuwe muzikanten om The Black Twig Pickers-formule op los te laten. Samenwerkingen gebeuren eerder spontaan.

De samenwerking met Steve Gunn ontstaat op een interessante manier. Ook al hebben ze als wederzijdse vrienden van Jack Rose reeds eerder sporadisch contact, ze leren elkaar pas echt kennen op het Hopscotch-festival in Raleigh, North Carolina in 2011. Ze delen de affiche en belanden samen op een feest dat door de vrienden van All Day Records

uit Chapel Hill, NC georganiseerd wordt. Het is een prachtige, zonnige zomerdag met hotdogs en vele kratten bier. Tijdens ontelbare *Modelos* hangen Mike, Steve en Nathan rond met onder meer Meg Baird, Michael Taylor en William Tyler. Op een bepaald punt vragen ze Steve Gunn of hij gitaar wil spelen op *Lonesome Valley*, Isak is op dat moment al vertrokken. Steve zegt toe en het resultaat is fantastisch.

De kiemen voor een toekomstige samenwerking zijn gezaaid. Als Jason Meager, die ook in Pigeons actief is, even nadien met het idee speelt om vanuit de Black Dirt Studio een serie van samenwerkingsprojecten op te zetten, herinnert Nathan zich de The Black Twig Pickers/Gunn ervaring. De collaboratie tussen The Black Twig Pickers en Steve Gunn geldt als de inaugurale sessie voor de Natch-serie waarmee Jason onlangs van start ging. Het feit dat nieuwe afleveringen respectievelijk Dave Shuford, Margot Bianca en Pigeons en Aaron Moore en Carter Thornton samenbrengen, schept hoge verwachtingen voor deze download-serie, te vinden op natchmusic.tumblr.com.

OPGENOMEN IN EEN EENGEWORDEN ADEMHALINGSSYSTEEM

Naast The Black Twig Pickers speelt Nathan in de toonaangevende dronebands Pelt en Spiral Joy Band. De huidige bezetting van Pelt bestaat uit Mike Gangloff, Patrick Best, Mikel Dimmick en Nathan. Als het nieuwste lid van Pelt is Nathan misschien niet het best geplaatst om over het groepsgekluisd te reflecteren, maar hij doet toch een poging. Pelt probeert zo goed mogelijk te luisteren en zo intuïtief mogelijk te spelen met de instrumenten die de leden op dat moment binnen handbereik hebben. De benadering is niet zodanig gebaseerd

op muzikale interactie dan wel op een zoektocht naar de *no-mindness* van de groep, de staat waar geen gedachten of emoties heersen en waar men openstaat voor alles. Door geografische beperkingen speelt Pelt niet zo vaak samen, maar voor de herfst van 2012 heeft de band reis- en speelplannen. Op dat moment verschijnt er ook een nieuwe dubbel-lp en een retrospectieve box die focust op de 'klassieke' line-up van Pelt: Jack Rose, Mike Gangloff en Patrick Best.

Het onderscheid tussen Pelt en Spiral Joy Band is voornamelijk geografisch. De initiële line-up bestaat naast Nathan uit Mike Gangloff, Amy Shea en Mikel Dimmick, die allen in het zuidwesten van Virginia wonen. Als Mikel naar Wisconsin trekt voor zijn hogere studies, begint hij met Patrick Best op te nemen en op te treden als Spiral Joy Band. Nathan en Mike doen op hun beurt hetzelfde zodat er twee bands met dezelfde naam ontstaan. Recent wordt de bandnaam meer gebruikt voor de noordelijke band, die ook violist Troy Schafer inlijft. Als de andere band, Nathan en Mike dus, samenspelen, doen ze dat onder hun eigen naam. Het Peasant Magik-label brengt binnenkort een driedubbele cassettebox uit, *Plowed*, die materiaal van Spiral Joy Band als kwartet combineert met recente muziek van de Wisconsin-kant.

Het enige echte verschil tussen de muziek van Pelt en Spiral Joy Band is gebaseerd op de verschillende samenstellingen van beide bands. Namen zijn natuurlijk maar namen, maar het oeuvre van Pelt is gebaseerd op de subtiele, psychische connectie tussen de leden. Dat is een karaktereigenschap die slechts tot stand komt na jaren en jaren van samenspel en ideeën uitwisselen.

VERGETEN PLAAT

Tommy De Nys

Angel Rada 'Upadesa' (Uraniun, 1983)

Als een mens op reis vertrekt, wil ie al eens weten wat er op zijn bestemming te eten en te zien valt of ook wat voor een soort platen er te scoren zijn. De bestemming is Venezuela en volgens de Pokoragids valt er niet direct veel te rapen. Een Ladies W.C., een Junior Squad- en een Spiteri-elpee zijn zowat de schatten die worden aangeraden. Door de tijds- en genregrenzen van de Pokoragids, werd er een bom van een plaat vergeten: Angel Rada's *Upadesa*.

Angel Rada werd geboren op 9 oktober 1948 tijdens een lijnvlucht tussen Tampa, Florida en Havana, Cuba. Aangezien zijn ouders Venezolanen zijn en het vliegtuig vloog onder diezelfde vlag kreeg hij ook een Venezolaans paspoort. De Zuid-Amerikaan begon muziek te studeren onder invloed van zijn nonkel die een groep uit Caracas leidde. Daarnaast liep hij ook conservatorium. Zijn muzikale studies voltooide hij in Duitsland waar hij in de ban raakte van Duitse elektronische muziek. Hij bezocht er onder andere de Klink Klang studio van Kraftwerk en kwam er ook in contact met Klaus Schulze. Daar kwam hij op het idee een album op te nemen eenmaal hij zou terugkeren naar zijn vaderland. In 1980 maakte hij er werk van en begon een studio te bouwen in Caracas. Hij vertelt dat het toen niet mogelijk was om synthesizers en opnameapparatuur aan te kopen in Venezuela. Alles werd aangekocht en overgevlogen vanuit Europa en Japan.

Het muzikale klimaat in Venezuela was niet direct optimaal voor Rada. Hij kreeg niet veel gelegenheden om op te treden noch was er een uitgeverij geïnteresseerd om zijn platen op de markt te brengen. Hij startte dan maar zijn eigen label dat hij tot op vandaag zelf leidt en gebruikt voor al zijn eigen uitgaves.

Angel Rada staat ook bekend, of misschien beter, etaleert zich als de uitvinder van de Ethnomusic. Het is een muziekgenre dat gevormd wordt door een mix van aardse en elektronische klanken, los van tijden en stijlen. De man zelf heeft er een zeer lange uitleg

voor, maar eigenlijk komt het neer op een vermenging van om het even welk genre met veldopnames allerhande. Hij gebruikt de term om zijn ganse carrière te beschrijven, maar dit is volgens mij niet helemaal het geval. Het is zeker zo dat de man zijn later werk veel esoterischer begon te klinken, maar in het geval van deze Vergeten Plaat, geldt dit niet. De plaat kon evengoed van de hand van Fritz Kartoefel geweest zijn. De masterd haalde ie in Düsseldorf, niet in Dijon en zeker niet in Caracas.

Upadesa moet één of andere hindoeïstische term zijn. Ik vroeg het aan Angel Rada zelf, maar die praat liever niet te veel over zijn muziek. Liever over politieke strekkingen en samenzweringstheorieën, maar over de plaat zelf is hij uitgesproken. Hij ontweek mijn vragen of verwees me naar prenten en bestaande artikels, maar veel wijzer werd ik niet. Ik vermoed dat hij liever zou praten over zijn recente muziek en je kan het hem moeilijk kwalijk nemen.

Laat de muziek praten. *Upadesa* valt makkelijk te categoriseren tussen je Sky Records platen en kan ook de beste Franse library-componisten aan, al zijn de nummers van Rada langer uitgesponnen.

Zoals je kan afleiden uit de referenties is het geluid van de plaat samengesteld door synthesizers en drumcomputers. Snijdende melodien en snelle ritmes zijn perfect gebalanceerd om je mee te zuigen in een eindig aantal beluisteringen. Wat eerst kan overkomen als abstract, wordt al snel omgezet in deuntjes die je ongewild begint mee te fluiten. Daarbij slaagt Angel Rada erin veel emotie te stoppen in de levenloze bakken waarmee hij componeert.

Een bom van een tijdloze plaat die dringend moet worden heruitgegeven. Rada zelf komt dit jaar nog een laatste keer in actie en verlaat de muziekwereld met zijn laatste tournee: *Blitz the Farewell*.

FREEFORM RADIO

WFMU - RADIO CENTRAAL

Het medium radio werd in België ruim tien jaar geleden artistiek dood verklaard en ligt sindsdien gedecoupeerd te rotten in hoekjes over het hele land. Dat het een extreem traag verteringsproces is, merk je vaak nog in de auto of in de supermarkt. De vrije radio's bieden de lokale clubjeugd gegroepeerd een nog slechter alternatief voor de publieke zenders, stellen non-stop easy listening samen voor omkleedhokjes en esoteriëspecialisten of vertellen in het beste geval nog verhalen uit het oude en nieuwe testament op maat van kleuters en mensen met een beperking. Geïsoleerd in dit verhaal staat het Antwerpse Radio Centraal, de enige Belgische freeform radio in de zuivere zin van het woord. Het internet brak al het een en ander open en wie voor zijn computer zit, kan inmiddels genieten van live streams zonder reclame en blijft gespaard van de nieuwe Coldplay-single. Voor de rest blijft het wachten op een kleine revolutie tot we ook in de auto en op de fiets live kunnen luisteren zonder dat er hoge facturen op volgen. Ook al worden we via het internet uit zowat alle muzikale hoeken overladen met podcasts van melomanen die denken de juiste smaak te moeten propageren, live radio blijft over het algemeen meanderen tussen alles wat Clear Channel en andere grote spelers voorschotelen: het grote, donkergrijze en modderige audioveld. - *Piet Ruis*

WFMU

In de Verenigde Staten is er een radiostation dat met kop en schouders boven alle middelmaat uittoert: WFMU. Gefundeerd op een krachtige traditie van de do-it-yourself-aanpak brengt het sinds de jaren tachtig een eclectische programmering volledig gebaseerd op de persoonlijke smaak en stijl van elke medewerker. Voor nieuws, reclame, sportuitslagen en weerberichten is er op deze zender geen plaats. Des te groter zijn hun muzikale bekommernissen. Op Wikipedia heet dat: "lots of alternative rock, outsider music, psychedelia, experimental, obscure '50s-'60s blues, non-popular jazz, R&B, soul, reggae, garage rock, hot-rod music, 78s, 8-tracks, indie rock, twee, indie pop, schlock-a-billy, hip-hop, electronica, hand-cranked wax cylinders, punk rock, exotica, downtown art music, radio improvisation, cooking instructions, Old Noise, classic radio airchecks, found sound, comedy, call-in shows, anti-fascist lectures, off-kilter kids' music, interviews with obscure radio personalities, interviews with notable science-world luminaries, spoken word mish-mashes, Andrew Lloyd Webber

soundtracks in languages other than English, Gospel, and country and western music." Voor u verder leest, surft u even naar www.wfmu.org, klik op WFMU Live Stream, terwijl ik u verder wegwijz maak in wat in een muzikaal Utopia de blauwdruk zou moeten zijn voor het medium radio.

FREEFORM?

Freeform is een radioformat waarin de dj de vrijheid krijgt om te zeggen en te draaien wat hij wil, in de VS enkel rekening houdend met FCC-regels (geen gevloek e.d. dus). De term gaat terug op 'free-forum', een benaming van Lorenzo Milam voor het soort radio dat in de late jaren veertig ontstond;

vrije expressie in de ether waarbij muziekcollages, poëzie en satire de belangrijkste factoren waren. Milam lanceerde de term in 1962. WFMU bestond toen vier jaar, toen nog als onderdeel van Upsala College in New Jersey. Tegen de jaren tachtig was de link met de school zo goed als verdwenen en medio jaren negentig werd het station volledig onafhankelijk. Terwijl veel gelijkaardige radio's zich vanaf de jaren zestig lieten verleiden door commerciële belangen of ten onder gingen aan amateurisme, bleef WFMU uitwegen zoeken. Sinds 1998 drijft ze zo goed als volledig op bijdrages van luisteraars. Jaarlijks wordt er een tweewekse *fundraising* gehouden. In maart 2012 haalde het station daarbij 1,2 miljoen dollar op, een record in haar geschiedenis. De rest van het benodigde budget wordt opgehaald middels een jaarlijkse platenbeurs, kleine evenementen en een aantal schenkingen die niet overheids- of bedrijfsgeleerd zijn.

Blaastaal! op Radio Centraal

BEWARE OF THE FREE MUSIC ARCHIVE

Een radiostation met zo'n geschiedenis en zo'n ploeg van muzikenners heeft een enorme expertise in huis en bovendien een niet te onderschatten wereldwijd netwerk. Dat wordt niet enkel in radio omgezet maar ook in een blog en in een immens archief met gratis te downloaden muziek. Op *Beware of the blog* posten de WFMU-medewerkers dagelijks muziekgerelateerde verhalen en weetjes, mp3's van het meest obscure uit hun collectie, zeldzame vondsten uit de *dollar bins*, bizarre filmpjes en veel humor. Vooral de variëteit en de frequentie van de updates maakt deze blog een van de interessantste op het net voor wie voortdurend op zoek is naar nieuwe muzikale prikkels. De sterkte van de blog is de spontane manier waarop alles gedeeld wordt met de community. Centraal in die ideologie van delen is ook hun Free Music Archive, een immense online database aan gratis muziek, gecreëerd samen met partners dublab, KBOO, ISSUE Project Room en CASH Music. Alles op freemusicarchive.org is gecleared en dus legaal. Het steunt op het principe dat niet alle cultuuruitingen de eigen belangen moeten dienen, maar dat het gratis aanbieden ook een positief effect heeft op de maatschappij in zijn geheel.

FREEFORM IN BELGIË

Het freeformconcept krijgt in Europa maar weinig voet aan de grond. Vaak blijft het beperkt tot een enkele radioshow op een studenten-zender of bevolgen internetradio. Weinig zenders zijn of waren in staat om én zendmast, én frequentie én een gemotiveerde groep vrijwilligers te behouden. In Antwerpen is er wel Radio Centraal, sinds 1980 een vrijhaven voor radio in de breedste zin van het woord. Alles wat enigszins muzikaal of artistiek relevant is in Antwerpen is wel op een of andere manier gelinkt aan deze radiozender. De persoonlijkheid en smaak van elke radiomaker staan voorop. Als enige in

België zijn bij Centraal stiltes, technisch amateurisme en stem ondergeschikt aan artistieke kwaliteit. Het is bijgevolg ook de enige zender die nog radio brengt zoals radio zou moeten zijn: wars van elke trend of voorschrijf en volledig geënt op de ideeën van de radiomaker zelf. Ook hier geen geld van overheden, skateplankmerken of schoenfabrikanten. Wie meewerkt aan Centraal betaalt elke maand vijf euro, het café op de benedenverdieping

wordt verhuurd en zo nu en dan is er een wild benefietfeest dat zorgt voor de volgende maanden avant-garderadio.

MEDIUM of KUNSTVORM

Een aantal jaren geleden had ik in licht beschonken toestand een discussie met de coördinator van Urgent.fm. Toen ik hem zei dat Radio Centraal het enige radiostation was in België dat er werkelijk toe deed (nuchter denk ik er precies zo over), reageerde hij ietwat verbolgen in de trant van: "Die zenden soms een uur lang het geluid van een boom uit! Dat is geen radio. Radio is een medium, geen kunstvorm!". Mijn oorspronkelijke zin om een programmavoorstel te doen aan Urgent was direct weg. In se is het een soort van vorm-of-vent-discussie waarin de meerderheid vasthoudt aan de traditionele vorm en een achterhaald mediumdenken. Freeform radio maakt plaats voor de vent, voor een persoonlijke interactie tussen radiomaker en luisteraar. Dat maakt het direct een kunstvorm die veraf staat van een soort hiërarchisch businessmodel met pluggers, programmatoren, vertolkers en massa. Het medium radio is artistiek dan ook al jaren dood. Gelukkig hebben we nog de kunstvorm, de vrijheid om wat dan ook live de ether in te blazen, en de live stream. In mijn Utopia heeft freeform radio dan ook een mooie toekomst. Over het verteringsproces van al de rest maak ik mij minder zorgen. Ik hoop dat ze ooit een mooie begrafenisplechtigheid krijgen met heel veel ruis.

"Het terrein ligt onder vuur. Er is niet direct een plek om zich te verbergen, er is geen enkele schuilplaats hier beneden in de ondergrond. Ooit hoorde ik dit lied in mijn jeugd en oordeelde dat het de waarheid is."

Michael Hurley

Michael Hurley zijn omzwervingen leverden hem niet alleen de reputatie op van solide hobo. Hij hield er ook een hoop volgelingen aan over die zijn status van eeuwige outsider overlast. Om zijn show op 24 april in de Ancienne Belgique te markeren, stond *the Snock* ons te woord en vertelde over zijn carrière, de kunstwereld en zijn oude vriend de weerwolf.

Met een loopbaan die meer dan vijf decennia omvat, wordt Hurley gezien als een van de pioniers van wat de jongere generatie freakfolk noemt. Een ongelukkige term, zoals hijzelf geregeld laat weten in interviews. Als een echte dromer, bracht de Amerikaan het grootste deel van zijn leven zwervend door van stad naar stad. Intussen kluste hij wat bij en hield hij de troubadourtraditie van weleer levend.

Zijn omzwervingen stoppen hier niet: de verschillende pseudoniemen die hij aanneemt (Snockerman, Snocko, Elwood Snock, Hi Fi Snock of simpelweg The Snock, nvdr) weerspiegelen zijn nomadisme, alsook zijn relatie tot taal in zijn liedjesteksten. "Namen en woorden hebben meer mening dan enkel het puur letterlijke", legt Hurley uit. "Ik vind dat niet iedereen dat omarmt. Er is het uitgesproken geluid dat een aparte kwaliteit heeft. Ik heb mezelf en mijn associés altijd nieuwe benamingen geschonken die resoneren met de verschillende karaktertrekken die we bezitten. Een beetje zoals in de Indiaanse traditie."

Na zijn aankomst in New York midden de jaren zestig bracht Hurley zijn eerste elpee *First Songs* uit op het label Folkways Records. Het is een impressionante collectie nummers die een affiniteit hebben met Leadbelly en Dock Boggs. Zijn vriendschap met Jesse Colin Young van de groep The Youngbloods hielp hem om verschillende albums uit te brengen op het Raccoon label, een sublabel van Warner Brothers. Wat er hierna volgde, is een opmerkelijke discografie van meer dan twintig releases op labels zoals Rounder Records, Locust Music, Koch Records en Devendra Banharts Gnomonsong. Parallel hiermee was er ook een schijnbaar oneindige stroom aan diverse artistieke output.

In zijn geheel beschouwd en helaas niet verwonderlijk heeft Hurley nooit kunnen leven van zijn muziek. Hierover blijft hij pessimistisch: "Op verschillende tijdstippen, hebben opportuniteiten zich voorgedaan in positieve en negatieve zin, en dit meer in het verleden dan nu. Ik heb zeer veel verschillende jobs gehad en heb muziek gespeeld puur voor het plezier".

Zijn uitgaves zijn meestal begeleid door zijn kunstwerken, ofwel in de vorm van een grappig stripverhaal met vluchtig geschetste aliens, of soms ook als kleurige schilderijen met een afbeelding van antropomorfe zoogdieren die rondhangen in hun ongewilde hipsterkledij. Hoewel hij op een bepaald ogenblik een zeer productieve schilder was en ook nog redelijk wat succes oogstte, trok Hurley zich langzaam terug uit de kunstwereld en het medium. "Ik heb het gevoel dat er een soort van disconnectie is met de kunst, alsook met het grafische. Gallerijen, scholen en hypocrieten probeer ik te omzeilen. Er is een groot spel bezig in die wereld. *It's full of shit*. De muziekwereld is veel toegankelijker. Daar kunnen ze niet proberen een goed nummer weg te moffelen. Ik vind dat ik in die wereld zaken kan doen, net zoals bijna iedereen dit kan. In tegenstelling tot de kunstwereld heeft het in de muziekwereld te maken met je eigen verlangens.

Ondanks zijn niet aflatende artistieke drive en zijn resultaten, blijft Michael Hurley tot op vandaag een outsidersmuzikant in verschillende opzichten. Volgens zijn eigen beschrijving werd hij een hobo toen hij zeventien was, toen hij al liftend door zijn geboorteland trok. Zijn carrière kende ook sporadische momenten van inactiviteit. Het zijn momenten waarop hij zijn boeltje pakt en vertrekt naar de volgende bestemming: "mijn moeder en vader waren afkomstig van twee steden die ver verwijderd waren van elkaar. Hun families hadden

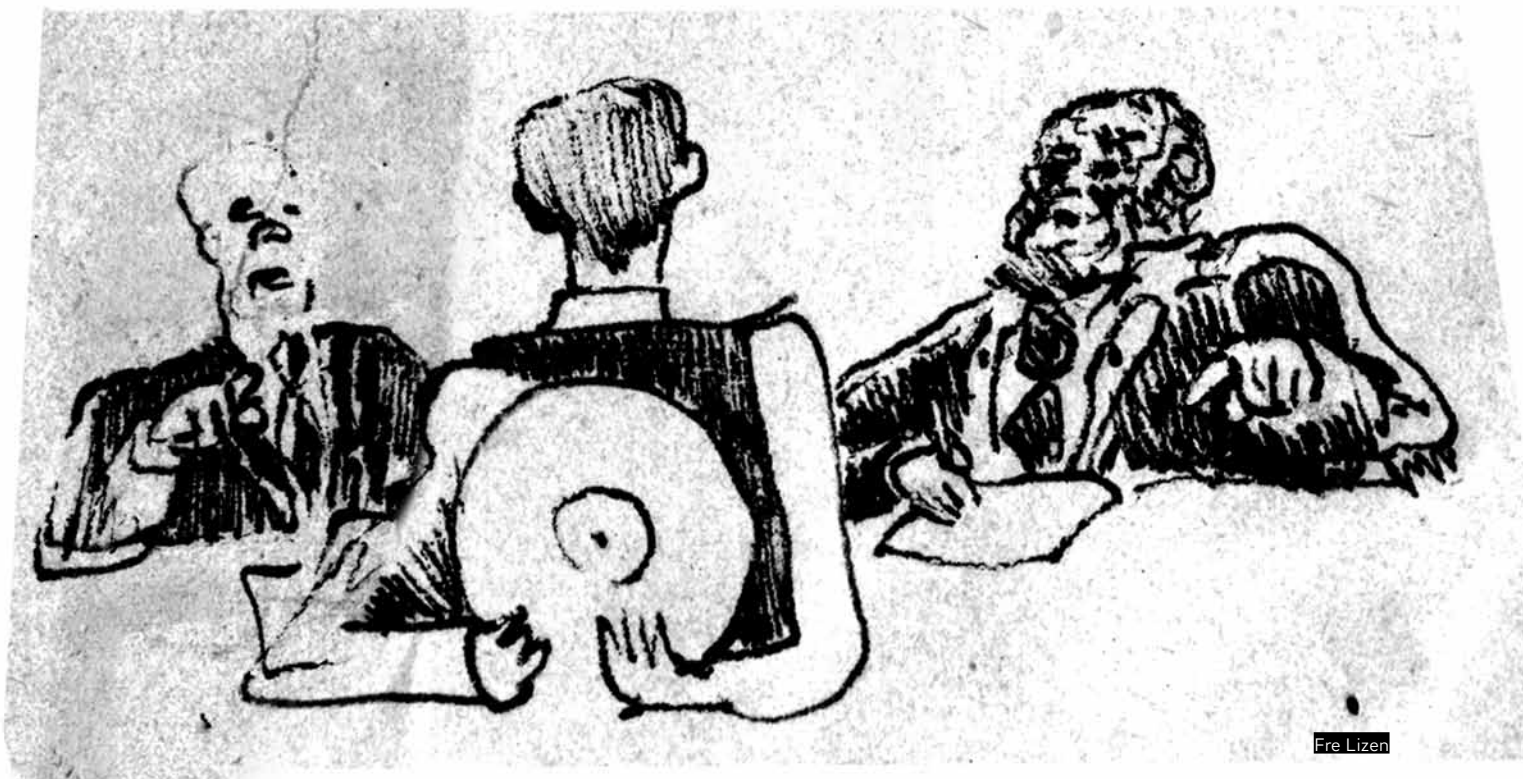
ook verschillende migratieverhalen. Rond mij bevonden zich vooral mensen die zich constant vermengden en verplaatsten." Daarenboven gaat het gerucht dat Hurley een poosje doorbracht in een psychiatrisch hospitaal vlak voor de release van zijn debuutplaat. Voor hem zitten deze dolende tendensen diep geworteld in zijn genen.

De impact van het leven als hobo op zijn muziek is duidelijk hoorbaar door zijn uitgesproken ruwe en lo-fi klank. Sommige van zijn beste nummers werden opgenomen in private plekken, terwijl hij van de ene naar de andere plek verhuisde en zijn innerlijke gekkerd vrij was om zich te bewegen naar eigen believen. Hurley's muziek is onmiskenbaar Amerikaans in haar toon en haar openheid. Gemaakt door sfeervolle en oprechte nummers die - weliswaar niet baanbrekend - opvallen in hun eigen subtiele manier. Als rode draad kent zijn werk een diepe melancholie, waarbij hij zijn eenvoudige akkoorden begeleidt met zijn hartzeer en soms verrassende, klagende gezangen die neigen naar jodelen.

het nog altijd makkelijk maken om te correleren met de steeds van gedaante wisselende wolf.

Hoewel Michael Hurley beschouwd wordt als een ondergewaardeerde speler in de muziekwereld, zijn de levendige liederen niet onopgemerkt voorbijgegaan bij zijn collega's. Dit laatste werd versterkt na de ondergrondse folkrevival van rond de eeuwwisseling. Het laatste decennium toerde hij dan ook met mensen zoals Smog, Vetiver en Josephine Foster. Terzelfdertijd werden zijn nummers ook gecoverd door jongere artiesten. Een opmerkelijke versie van *The Werewolf* werd gebracht door Cat Power. Deze vertolking werd gebruikt voor een notoire paaldansscène van Jessica Biel in de film *Powder Blue* uit 2009. "Onlangs zag ik die film. Ik veronderstel dat het me trots moet maken of zoiets, al is het een dwaze film."

De erfenis die hij zal achterlaten is iets waaraan hij niet direct veel aandacht besteedt: "Het enige wat me interesseert, is mijn eigen gedachten en gevoelens weergeven over de muzikanten waarvan ik hield. En van diegenen die ik had willen ontmoeten, maar al

Zijn werk is ook doorspekt met het symbool van de weerwolf, dat synoniem kwam te staan voor Hurley. Het is dan ook geen toeval dat Snock, de wolf die zo vaak voorkomt in zijn stripverhalen en op zijn platenhoezen, zijn naam deelt met Hurley. In een interview dat verscheen in 1996 in *Popwatch*, vergelijkt hij de wolf met de eenzaat die nergens in past, nooit een huis heeft noch een liefdevolle vrouw. "Het verhaal van de weerwolf begon met de oude films van Lon Chenat en Bela Lugosi. Ik was ongeveer vijftien en nam het destijds samen met het publiek in me op. Maar uiteindelijk heeft dat niet zoveel belang. Hij staat vandaag in het bos." Nummers zoals *The Tea Song*, *Sweeedeede* en zelfs het meer recente *Lonesome Graveyard* etaleren een soort eenzaamheid en verdriet die

gestorven zijn. Ik denk dat als je dood bent en nog onthouden wordt, dit het grootste compliment is. Maar het is pas echt ferm als je jouw levende idolen kan ontmoeten."

Michael Hurley's rondtrekkende dagen zijn zeker nog niet afgelopen. Op een leeftijd van eenenzeventig vertoont hij geen enkel teken van stoppen. Voor de eenzame lycantroop is de filosofie van een zwerver meer dan een levenskeuze. Het werd zijn mantra. Als er hem wordt gevraagd wat de volgende stap is, dan antwoordt hij dubbelzinnig en opzettelijk ontwijkend: "Het terrein ligt onder vuur. Er is niet direct een plek om je te verbergen. Er is geen enkele schuilplaats hier beneden in de ondergrond. Ooit hoorde ik dit lied in mijn jeugd en oordeelde dat het de waarheid is."

TOP 5

POLYSICK is het dubbelfrisse soloproject van de in Rome residentende Paul Kersex. Na de mixtape op het überhippe 100% Silk komt er een elpee op het Gentse audioMER. Als The Away Team presenteert hij op het door het label gecreëerde Haunted Inbox festival in Netwerk nieuw videowerk. iCal check. 7 april.

I could easily say that Youtube = Internet for me. I just selected 5 clips from my "favorites" folder trying to summarize the kind of images, moods, atmospheres that inspire my visual (and also musical) work.

The first one is an airlines commercial: stuff like this usually tries to convey a feeling of calm and control, smiling faces, comfort, soothing sounds..no direct mention of the fact that you're gonna stand up in the air, thousands feet high, trapped in a tin can shot at crazy speed, for hours. But this time you can see there's a giant fish swimming inside the airplane which means that something went wrong and you're probably enjoying this eerie show in the depths of the ocean...

1992 UNITED AIRLINES

Commercial showing United Airlines' new 747-400 transpacific fleet.

<http://youtu.be/DOBnFR9WHsk>

This one is quite amusing and psychedelic at the same time. In a mysterious, amazing scenario (Alania, Caucasus) traditional dancers dressed in vivid colors, make weird dance moves, bringin to life ancient pagan rituals of Spring. Extremely fascinating stuff, that brings to my mind those old Umiliani libraries with exotic, ethnographic titles ("Polinesia", "Continente Nero", "Genti e Paesi del mondo", etc..) and a Stravinsky ballet.

ALAN EKIBI PARTI

traditional alanian folklore

<http://youtu.be/I2n7RauUWik>

I'm obsessed with PSA and institutional videos, because they often have a surreal quality and a very strong language. This time you have an apparently smiling, reassuring lady talking about the weather, but suddenly everything changes and the feeling gets weird and disturbing..

BIZARRE WEATHER LADY

80s vintage appeal for 3rd world charity giving <http://youtu.be/qYrlGyRtjXU>

Nature can be spectacular: you can get lost for hours just watching landscapes, sunsets, deep skies and immense oceans, or simply the dance of a molecule. But I think the "human technique" offers incredible shows too, and ordinary mechanical activities may often be hypnotizing as well. Look how incredible is an electrical arc generated from an isolator. There are millions of marvellous things like this happening everyday that we just never get to see.

500,000 VOLT ELECTRICAL ARC

500.000 volt electrical transmission line at the El Dorado electrical substation near Boulder City, Nevada

<http://youtu.be/6GIlVze2Tac>

Toshio Matsumoto is one of my favorite videoartists. Some of his works from the 80's are the most direct influence for my visual work. This one (like "Shift" and "Connection") is simply a perfect work, haunting, deep, mesmerizing.

TOSHIO MATSUMOTO "RELATION"

<http://youtu.be/O7Jh3zbcDow>

RADIO Stefan Hopmans

1.

Het raam is een leeg glas melk. Het staat op een kier waar populieren, pas in blad, als vlinders beven. Papa hoort het niet. Zijn oren hangen in de lucht. Mijn twaalfde lente trilt.

Zijn stem, die mij verschieten doet, gebiedt mij naar hem toe te komen. Mijn zoon, zegt hij en dan tot mij: Spreek in de microfoon. De woorden schokken door mijn keel: Hallo. Over. Stil.

Ruis weerklinkt en verder niets. We zijn alleen. Papa ziet hoe ik ween.

2.

Mijn oorschelp heeft geen heimwee naar zee. Noch is het bloed dat ruist. Er rest slechts achtergrondgeluid.

Brom die Alom vult onthuld! Beenwitte schedels hebben hem ontvangen en in kommagetallen omgezet. Ontzet! De rest blijkt Nul.

Neen, er is geen Ander. Het is alles tevergeefs. Allen blijven wij alleen.

Prog-horror? Dan beginnen wellicht nog niet heel veel bellen te rinkelen, toch? En als we dan zeggen dan Umberto het beste van Goblin en Zombi in een blender gooit en er met een smakelijke cocktail vandaan komt? "Tussen kunst en kitsch, horen wij u zeggen. Zoals de gemiddelde expert in het gelijknamige televisieprogramma kom je bijkans klaar bij het horen van deze geluidkunstwerken. Hypnotisch vervoerend en alomvattend met een dikke Italo-saus en tegelijk een beetje American Psycho-achtig ziekelijk... Dystopia was sinds Aldous Huxley nauwelijks zo smakelijk en daarom spraken wij met Matt Hill, de man achter Umberto.
- Sven Schlijper

"Toen ik nog jong was, zette mijn grootvader me op zijn knie en bespeelde hij zijn mondharp. Op een dag liep ik wat rond en hoorde ik een stel kikkers. Toen daagde het besef dat die een geluid maakten dat leek op mijn opa's harp. Op hetzelfde moment realiseerde ik me dat het hele universum aaneen hangt van en door en met geluid(en)."

"Mijn echte naam is niet Umberto. Dat is een acroniem en staat voor: United Mothers Being Everything Righteous To One. Laat ik je zeggen dat dit het mantra is dat mijn goeroe me gegeven heeft."

SYNTHS

"Op een dag reed ik in de stationcar van mijn moeder. We gingen wat boodschappen halen en luisterden naar een AM-radio-station. Ik hoorde *Blue Frog* van Enrico Simonetti. Daarin speelt een synthesizer een melodie die lijkt op het geluid van kikkers. Dat deed me denken aan mijn grootvader en zijn harp. Ook aan de kikkers die ik eens op een dag in een bos gehoord heb. Op

precies dát moment wist ik zeker dat het mogelijk was om met een synth elk geluid te maken dat je in je hoofd kunt verzinnen of ooit gehoord hebt of denkt gehoord te hebben. Bovendien zijn diezelfde geluiden ook nog eens heel erg reinigend voor de ziel en spiritueel per se."

MUZIEK

"Ik hou niet echt van muziek, maar ben tegenwoordig iemand die gaat voor een melodie en die vind ik buiten de deur door te luisteren naar het universum. Bijen, dolfinen, kikkers (ja, wederom!), ratelslangen; in hun basis zijn deze geluiden van de natuur de eerste 'elektronische' geluiden."

"Daarom hecht ik ook niet aan het idee van mensen die werk maken zoals ik doe. Ik heb meer op met fictionele karakters zoals Swamp Thing en Sarah Connor uit de Terminator-saga. Ik heb er meer mee om te zeggen dat ik pas in het genre van *Nature Sounds*, als het al zo mag heten."

TOEKOMSTMUZIEK

"Er zit in zoverre toekomst en futurisme in mijn werk als dat in 'Back to the Future 4' Doc Brown een waarheidsmachine uitvindt en dat die in alle winkelcentra van de VS wordt gepresenteerd. Daar zit in zichzelf een dystopische gedachte in, ergens. Tegelijk is er een klein beetje licht aan het einde van de tunnel. Misschien het mijne..."

LATER EN NU

"Umberto zal nog lang voortleven nadat ik in een graf lig. Als ik optreed, mag je denken aan een vrijwel exacte replica van een *virtual reality*-machine die lessen geeft in bewustzijn over het milieu en tegelijk ook dingen als heksenjacht bespreekt, alsook de zeldzame verschijningen van JonBenét Ramsey (kindsterretje dat in 1996 op achtjarige leeftijd vermoord werd teruggevonden, nvdr.). Kunst, kitsch of camp? Ach, dat soort begrippen overstijgen elke vorm van tijd en ruimte en laat het daar nu net om gaan in mijn werk."

UMBERTO

Normaal gezien toont de piano alleen zijn ivoorwitte tanden, maar dat is buiten de momenteel vanuit Berlijn opererende piano-chirurg Reinhold Friedl gerekend. Hij duikt zonder verpinken onder de vleugel om diep in de onderbuik van het instrument de snaren met glas, metaal, stenen en tal van andere materialen en voorwerpen te bewerken. Deze

techniek, het prepareren van een piano, mag dan niet nieuw zijn, het schuren, strelen, raspen en tokkelen blijkt – alsof met het oplichten van de pianovleugel de doos van Pandora geopend is – een ongehoorde rijkdom aan klanken en nuances op te leveren. Bovendien is het Friedl nooit om goedkope spelerei te doen, maar tracht hij uit een zo ruim mogelijk palet zijn kleuren te kiezen, waarna het hem als geen ander lukt om het gevondene in industrieel klinkende composities te vangen. Daar slaagt hij bijzonder goed in wanneer hij er voldoende tijd voor neemt, zoals in het bijna veertig minuten durende *L'Horizon Des Ballons*. Geen toevalstreffer, zo bewijst het trio *Les Cris Des Cantharides*, *Pendeloques De Glace* en *La Grimace Du Soleil*: de kracht om de huiveringwekkende dreiging van een onnoembaar groot gevaar in subtiele klankuitbarstingen om te zetten, is net datgene wat Friedl met recht en rede de titel van grootmeester van de 'inside piano' oplevert.

Relinquishment bevat twee ook als zodanig betitelde composities, elk afklokkend op zestien minuten. *Composition ii* wordt gedomineerd door lang uitgesponnen orgelklanken waarin onmiskenbaar de macabere geest van *Les Joyaux De La Princesse* circa *Aux Petits Enfants De France* rondwaart. De funeraire sfeerschepping zet zich voort op *Composition iii*, in se een variatie op hetzelfde thema, evenwel met dat verschil dat de toevoeging van meanderende gitaar en woordenloze zang voor een minder beklemmende – maar helaas ook minder beklievende – sfeer zorgen. Echte verrassingen heeft *A Story of Rats* dus niet in petto, al blijf je als luisteraar wel gespaard van de oppervlakkigheid en banaliteit die zoveel hedendaagse droneplaten kenmerkt.

Na de doortocht van drie dames is het de beurt aan MHFS – Mark Sadgrove voor de burgerlijke stand – om een testosteronstempel op de vierde 7-inch in de *Alone Together*-soloreeks van *Emerald Cocoon* te drukken. Het 45-toerenplaatje is opgebouwd uit vier ultrakorte nummers samengebundeld onder de titel *The Grey Lynn Homeless Set* en heeft als missie om de lo-fi blues van Ignatz aan het charismatische gemurmel van Jandek te koppelen. Ondanks het frisse karakter van de non-intentionele omgevingsgeluiden blijft het eindresultaat jammer genoeg onevenwichtig balanceren tussen authenticiteit en amateuristisch gepruuts.

Orgonosis #4 is het onverwachte vervolg op een (voorheen als zodanig aangekondigde) trilogie van *Ozeanische Gefühle* (2004), *Cosmic Superimposition* (2007) en *Kreiselwelle* (2009) en is opgedragen aan "het inzicht en het koppige doorzettingsvermogen" van de beruchte orgasme-expert Wilhelm Reich. Elk muziekstuk werd gecreëerd met het voorgaande als basismateriaal, telkens aangevuld met nieuwe veldopnames -

de primaire bron waaruit *Ozeanische Gefühle* geconstrueerd werd. Het downloadbare vierde deel is echter volledig geconstrueerd uit de voorgenoemde albums, zonder toevoeging van nieuw materiaal. Het resultaat is een samengebalde versie van het origineel, waarbij de nadruk op dynamiek ligt in plaats van op weidsheid. Allerhande industrieel gerammel, zwiepgeluiden, iets dat aan beademingsapparatuur doet denken en nog zoveel meer duikt zonder referentiekader op uit de hyperkinetische onderstroom om er net zo gemakkelijk weer terug in te verdwijnen. *The 11-Year Backwards Sleepwalk* tapt uit eenzelfde energiebron, voor de gelegenheid opgesmukt met kosmisch sterrenstof en gejaagde Goblin-achtige synthezerritmes. De gelijktijdig op *Errata In Excelsis* uitgebrachte cassette ten slotte brengt zowel qua inhoud als vormgeving een hommage aan de uitmuntende split lp *Crux / Flayed* (1987) van AMM's Eddie Prévost en Organum. Bij *Flux* ligt de nadruk net als bij het origineel op het expressief afranselen van de drumvellen, terwijl er voldoende ruimte overblijft om de minimale variaties in de metaalwrijvingen maximaal tot hun recht te laten komen. Het echte goud is zonder twijfel *Crayfish*: de tot warme drones gemanipuleerde cimbaalslagen, die zonder twijfel tot de piekmomenten in het oeuvre van Organum behoren, worden naast het karakteristieke fluitgeluid ook van extra diepgang voorzien door allerlei subtiel ingelaste kraakjes en piepjes. Voor wie de coördinaten van dit universum zoekt: ergens op het kruispunt van het verbeelding prikkelende en het verontrustende ligt de sinistere wereld van klankentapper Matthew Waldron alias

Irr. App. (Ext.). - JH

REINHOLD FRIEDL – Inside Piano (Zeitkratzer Records) ****

A STORY OF RATS – Relinquishment (Flingco Sound System)

MHFS – The Grey Lynn Homeless Set (Emerald Cocoon) **

IRR. APP. (EXT.) – Orgonosis #4 (Errata In Excelsis) **½**

IRR. APP. (EXT.) – The 11-Year Backwards Sleepwalk (Errata In Excelsis) ****

IRR. APP. (EXT.) – Flux / Crayfish (Errata In Excelsis) **½**

Simon Marius is een jonge twintiger uit Gent. Naast student Industriële Wetenschappen is hij een begenadigd improvisator en maakt hij de helft uit van het al even jonge duo MAAN. Deze zelfgedubde cassette (gewikkeld in een keurig door Beyt AI Tapes gezeefdrukte verpakking) is zijn solodebuut. Daarop wisselen zachte feedback, gerecycleerde parlando's, expressieve stemuithalen en losse gitaarnoise elkaar af. Met een minimum aan academisme maar een maximum aan spontaniteit grijpt deze tape terug naar het vroege geluid van cassettelabels als *Invated* of *Funeral Folk*. Een jonge artiest die gewoon op 'record' drukt, ziet wat eruit komt en dan de beste stukken bondig compileert. Fris walkmanvoer voor een vroege lente!

Sticks, Stones & Breaking Bones, de nieuwe plaat van de Australische Will Guthrie, bestaat uit drie delen. U raadt het al, *Sticks, Stones* en *Breaking Bones*. Door de focus op snelle, hectische ritmes klinkt het al gauw als een soundtrack voor een middagje waarop u te veel koffie op hebt en uit extase

uw huisdieren wilt opeten. Na *Stones* is het daarom even genoeg. De derde track is dan ook een waarschuwing. Een prettig album, mooi opgenomen en een aanrader voor wie ook liefhebber is van het oeuvre van Kris Vanderstraeten, Eric Thielemans of Chris Corsano. - PR

SIMON MARIUS – zonder titel (eigen beheer) ***

WILL GUTHRIE – Sticks, Stones & Breaking Bones (antboy/lespouricords/gaffer/electric junk) ***

Hoezo postrock? *Pre Language* van Disappears begint gewoon met nogal hoekige gitaarrock, soms een beetje klinkend als Warsaw met daarin latent aanwezig al de belofte van New Order. Gaandeweg echter, ongeveer parallel lopend met het introduceren van gitaarpedalen, krijgt de plaat veel meer een psychrockkarakter. Met een enerverend soort enthousiasme lukt het de band een haast vergeten sound opnieuw leven in te blazen. Alhoewel de negen tracks in de meeste gevallen de vier minuten niet eens overschrijden, zorgt de korte maar hevige luistertrip toch voor een voldaan gevoel. Voor wie Lords of Falconry goed te pruimen vond, voor wie Chicago's Cave onluisterbaar is geworden ten gevolge van grijsdraaien, is Disappears' derde een goed alternatief. Momenteel nog aan het touren door Europa, en met tracks zoals hier te beluisteren vallen, moet het een koud kunstje zijn live een verpletterende indruk achter te laten

Plaatje dat zich volgens ondergetekende heel goed kan meten met een referentie als Nurse With Wounds *Soliloquy for Lilith*, deze *Llavi vell* van Ferran Fages. Waar bij NWW eenvoud leidde tot een bijna extreme sereniteit, brengen gitaar en wat microfoons hier vergelijkbare gemoedstoestanden, zij het van tijd tot tijd wat abrasiever. De immer in beweging zijnde ondoordringbaar gelaagde muur van geluid is tot stand gekomen door de snaren van een gitaar, gefixeerd op een bepaalde lengte, te bewerken met een 'boog'. Door daarnaast eveneens de wisselwerking tussen een contactmicrofoon en een naburige luidspreker te registreren en als extra laag toe te voegen, ontstaat een zeer intens geheel waarin enorm veel detail te ontdekken valt.

Niet in de laatste plaats vanwege dit soort technieken is Fages in staat het beste van Organum in herinnering te brengen, en alhoewel misschien niet ronduit vernieuwend, is het een zeer geslaagde poging welke garant staat voor zo'n drie kwartier durend kwalitatief hoogstaand luistergenot. - PvdG

DISAPPEARS – Pre language CD/LP (Kranky) ****

FERRAN FAGES – Llavi vell CD (L'innomable) ****

drie april in les ateliers claus ursula bogner (jan jelinek & andrew pekler), pimmon en rafael anton irisarri, **twintig april** ergens in antwerpen the black twig pickers, family underground en het duo yann gourdon & yvan etienne, op **vierentwintig april** komt brian turner van wfm lang, en dan hebben we **eind mei** ook nog de elpeevoorstelling van **floris vanhooft** en **bear bones, lay low** in cinema nova. nog daarvoor, of toch daarna, komt frak (börft) ook nog lang. zou eerst twee juli zijn, maar jan moet dan naar een ozzy osbourne concert de elpee van **girlseeker** moet er ook nog komen in april en de heruitgave van **patrick conrad pp**. uit negentiendrieëntwintig komt er zeker nog in tweeduizendentwaalf. o ja, de nieuwe cassette van **france** is ook bijna klaar! daaag. tommy, steve en oryza.

OUT NOW on SMERALDINA-RIMA

TWILIGHT PEAKS by **ROBBIE BASHO**

available on LP, CD and as DL

smeraldina-rima.com // smeraldina-rima.bandcamp.com

distribution by clear-spot.nl

SCHELD APEN

APRIL

VR
6 HIREAKEDOOD II
RAZEN, SUCNET MALHOTRA (INDIA)
STEFFEN BASHO JUNGHANS
NIELS VOALS (BE) (DE)
DJS BENT VON BENT & FÜR DICH VERLAG

ZA
7 NEPTUNE (US)
7 JASON VAN GULICK (FR)
KAMPEREN IN FRANKRIJK (BE)

ZA
14 ZAK PATAT
-PARTYSNACKS EDITION-

VR
27 "NEW MUSIC FOR OLD INSTRUMENTS"
CIAN NUGENT (IR) RICHARD BISHOP (GB)
STEPHAN MATHIEU (DE) JOZEF VAN WISSEM (NL)
GONZALES + STEENKISTE (FR/BE)

MEI

VR
4 ELECTRONIC MUSIC FILMS
"TOTALLY WIRED" NIAM GUCKIAN
+ ANDREAS SCHNEIDER WORKSHOP!

ZA
5 "2000'N HIGH"
RUDEGG (NL)
HUNGRY SOUL REDRN
DJS RAPHAEL RUBY RAGE
STELLAR OHM SOURCE

VR
11 "LAYLA RQSA II"
11 AWESOME TAPES FROM AFRICA (DJ SET)
BASKETBALL (LIVE)
DJS CAMELTOE MAJ TAHAL & CINNAMOON

www.scheldapen.be

FESTIVAL VAN VLAANDEREN KORTRIJK PRESENTEERT:

KLINKENDE STAD: PUBIEK GELUID

GELUIDSKUNST IN DE PUBLIEKE RUIMTE

28 APRIL >
13 MEI 2012

CHRIS WATSON, JANA WINDEREN,
CHRISTOPH DE BOECK & PATRICIA PORTELA,
ALVIN CURRAN, BENT SØRENSEN, E.A.

WWW.FESTIVALKORTRIJK.BE

apr × 2012
www.netwerk-art.be

NETWERK / centrum voor hedendaagse kunst

Festival za. 07.04 × 20³⁰

HAUNTED INBOX

Curated by AudioMER

Daniel Higgs × Ancient Battery Hiccup (Pawlowksi & Die Urpf Lanze) × Jacques Beloel × Stare Case × The Away Team × Mauro Antonio Pawlowski × dj Endeavor Foundation × dj Doorricone

Netwerk/centrum voor hedendaagse kunst × Houtkaai z/n, B-9300 Aalst × T +32 (0)53 70 97 73 × F +32 (0)53 70 97 72 × info@netwerk-art.be × Tentoonstellingen open woe. t/m za. 14 > 18:00, op concertavonden en events tot 22:00, op filmavonden tot 20:30 × tentoonstelling: € 1 / concerten en events: € 10 / 7

